

»Moj Bog, čemu smo tako »nobel« in smo prišli kosit k »Slonu«? Ali ne bi bilo boljše, da bi si bili prihranili te novce za drevi?»

»Jej, kak kmetavzar si še vedno ti, Peter! Povesod ti gleda slama iz črevljev! Zdaj, ko nastopiš imenitno zdravniško službo tam doli v Beli Krajini, bodeš menda vendar včasih pokukal v take jedilnice?»

»Ba . . . a, kaj še! Najboljša pijača se ne dobi baš v hotelih!»

»Kam pa misliš ti, Makso?»

»Jaz sem dobil službo v Kotanju!»

Makso je izgovoril te besede nalašč še nekoliko glasneje, in res so napravile nameravani učinek.

Traven se je ozrl in pogledal natančneje Maksa, Matilda je zardela, a Severici je nehote zastala sapa.

Tedaj je pa k Travnovi mizi prisedel še nekdanji kolega, profesor Čopič, ki je zdaj služboval v Ljubljani in je bil še vedno samec. Takoj je začel imeniten razgovor o ljubljanskem blatu, kje da ga je največ, kam bi se lahko prodalo za gnoj, koliko bi vrglo in kaj bi se vse lahko napravilo iz skupljenih novcev, morda celo nova deželna bolnica.

Zdaj je bila torej prišla vrsta na mlade zdravnike, da so poslušali imenitno razpravo starega profesorja, da so si namigavali, se drezali pod mizo z nogami, in Peter je opomnil:

»Saframent! Ko bi jaz požvečil vedno toliko brezpotrebnega, pa ne bi zraslo na vsem Francoskem toliko vina, da bi mi ugasilo žejo!» — (Dalje prihodnjič.)

V božjo čast.

Če hodiš po zemlji slovenski,
Pri cerkvi pač cerkev uzreš;
Do lepše od cerkve Šentjaške
Le težko pa, težko dospeš.

Tri leta sedaj je preteklo,
Popravili vse se na njej;
Zvonik so pokrili prekrasno,
Pa zboljšali uro potlej . . .

Bučče so orgle kupili,
Nov orglar je sviral na njih,
Nato so zvonove prelili,
Ker starih je glas bil pretih.

Zvonili ves božji so teden,
Opoldne in pa zvečer,
Naslišati niso se mogli,
Načuditi glasu nikjer.

In bili so skoraj nevoljni,
Umrli da te dni ni nikdo;
Zvonili potem bi še dolgo,
Ni škofu še niso tako! . . .

In Bog jim je želje uslišal,
Umrli jim je stari Boštjan.
No srečen pač starec ta tuji,
Da smrt ga je vzela tak dan! . . .

Prosjačiti več že ni mogel,
Zlomila ga starost hudo,
Pozabljen zaspal je v seniku,
Pozabljen, zapuščen tako! . . .

In takrat so peli zvonovi,
Čast božjo veselo znaneč,
Ko v bornem seniku umiral
Je človek — glad, žejo trpeč! . . .

Feodor Sokol.